

Ebenezer Erskine

De soevereiniteit van Sions Koning

(2^e preek)

Psalm 2 vs 6 - Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid.

De leer was: "Dat Christus Koning over Sion is, het enig Hoofd, en de enige Heerser over Zijn gemeente, door Zijns Vaders aanstelling en raadsbesluit." Ik toch heb Mijn Koning gezalfd over Sion, de berg mijner heiligheid.

De volgorde waarin ik deze leer zou verhandelen was;

- I. Iets te spreken over deze Vorst, van Wie hier gesproken wordt.
- II. Iets te spreken over Zijn koninkrijk en het beheer daarvan.
- III. Waarom God de Vader de regering daarvan aan hem heeft opgedragen.
- IV. Alles toepassen.

Ik heb alleen over het eerste gesproken en enig verslag gegeven van deze Koninklijke Vorst, Die door God bekleed is met de heerschappij, en enige toepassing gemaakt.

- II. Ik zal nu een weinig spreken over het koninkrijk van Christus en het beheer daarvan. Ik zal
- (1) enige onderscheidingen aanwijzen van het koninkrijk van Christus.
 - (2) Aantonen waarom de Kerk, Sion, de berg van Gods heiligheid, genoemd wordt.
 - (3) Enige van de eigenschappen of hoedanigheden van het koninkrijk van Christus voorstellen.
 - (4) Een weinig spreken over de werkelijke uitvoering en het beheer van het koninkrijk van Christus, als Middelaar.

Ons eerste punt is, dat wij enige onderscheidingen zullen aanwijzen van het koninkrijk van Christus. Weet dan, dat het koninkrijk van Christus tweeërlei is, of wezenlijk, of persoonlijk. Zijn wezenlijk koninkrijk is Zijn recht, krachtens Zijn Goddelijke natuur, of zoals Hij de Zoon van God, de tweede Persoon van de heerlijke en eeuwig gezegende Drie-eenheid is, Dezelfde in wezen, van gelijke macht en heerlijkheid, met de Vader en de Heilige Geest. Christus is, zo aangemerkt, de grote Heere, de Schepper van hemel en aarde, en van alle dingen, die daarin zijn, en het bestuur en de beschikking daarover komt Hem toe krachtens het recht van schepping. Ik spreek nu echter niet over dit volstrekt of wezenlijk koninkrijk van Christus, maar over Zijn persoonlijk of middelaars koninkrijk, zoals Hij Immanuël, Godmens, is. Als zodanig handelt Hij krachtens een gevormd gezag, of een Hem toevertrouwde macht, die Hem van de Vader gegeven is tot het zaligmaken van de uitverkorenen, die Hem gegeven zijn. De mens, uit de staat waarin hij geschapen is uitgevallen zijnde, moet, om hersteld te worden, onder een andere vorm van regering worden gebracht dan die waaronder hij bij zijn schepping geplaatst is,

toen hij God alleen onderworpen was als zijn Schepper en Weldoener, die Hem het leven beloofde op de voorwaarden van het verbond der werken. Ik zeg: zou de mens hersteld worden, dan moest een nieuwe vorm van regering worden daargesteld; waarvan het ontwerp in de Raad des vredes van eeuwigheid was vastgesteld. Krachtens dit ontwerp van regering neemt de eerste Persoon van de heerlijke Drie-eenheid de plaats in van de Opperste Rechter, Die een vonnis van verdoemenis uitspreekt over het ganse menselijk geslacht wegens de overtreding van Zijn heilige wet, doch in zoverre vrijstelling van de strengheid van de wet toelaat, dat Hij een rantsoen en voldoening toestaat. God, in de Persoon van de Zoon, neemt op Zich de plaats te vervullen van een Middelaar, Borg en Verlosser, belovende de eer van de heilige wet te bevredigen in deze plechtige verklaring, dat Hij de Zoon, tot vervulling van hetgeen Hij op Zich genomen heeft, "alle macht geeft in de hemel en op aarde." Alle regering wordt de Zoon toevertrouwd: engelen, mensen en duivels, en alle schepselen worden in Zijn hand gegeven, opdat Hij die dienstbaar mag maken tot de herstelling van dat arme, verachtelijke schepsel, de mens. Het is op deze grondslag, dat de grote HEERE in de tekst en het verband zegt: *"Ik toch heb mijn Koning gezalfd over Sion, de berg Mijner heiligheid."* Ik zal van het besluit verhalen: de HEERE heeft tot mij gezegd, Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik U gegeneerd, eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden van de aarde tot Uw bezitting."

Nu, het middelaarskoninkrijk van Christus is, of meer algemeen, of bijzonder.

1. Zijn algemeen middelaarskoninkrijk strekt zich uit over de hemel, de aarde en de hel. (Eféze 1:22,23) "En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem de gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; welke Zijn lichaam is, en de vervulling Desgenen, Die alles in allen vervult." (Filip. 2:9-11.) "Daarom heeft hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is; opdat in de naam van Jezus zich zou buigen alle knie van degenen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn; en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods, des Vaders." Alle personen, koninkrijken en omwentelingen van zaken worden door onze Middelaar en Verlosser Jezus Christus geschikt en bestuurd. Hij stelt koningen aan en zet hen af, naar het dienstig is tot Zijn heerlijkheid en ten goede van Zijn gemeente. Daarom wordt het aan de Kerk in haar verdrukking als een stof van overwinning voorgesteld: (Psalm 146:10) "De Heere zal in eeuwigheid regeren: uw God o Sion, is van geslacht tot geslacht. Halleluja."

2. Men kan het koninkrijk van Christus ook aanmerken als meer bijzonder, en zo is Zijn gemeente Zijn koninkrijk, waarin en waarover Hij regeert. Dit koninkrijk, of de Kerk van Christus wordt soms in de Schrift Zijn lichaam genoemd, wegens de onderlinge vereniging tussen Hem en haar: soms Zijn kudde, omdat Hij als een Herder, over haar de wacht houdt en voor haar weide zorgt.

Dit bijzonder koninkrijk van Christus, de gemeente of Kerk, moet worden aangemerkt, of als strijdende op aarde, of als triomferend in de hemel. De triomferende Kerk is dat deel van de heiligen van God, dat, door de dood, tot Hem vergaderd is in de heerlijkheid, waar Christus is; en zij zullen met elkaar in de hemel zijn tot aan de voleinding van alle dingen, aan het einde van de tijd, wanneer Hij zal neerkomen voor het laatste oordeel, en al Zijn heiligen en engelen Hem als Zijn hofstoet zullen omringen. Doch ik spreek nu over de strijdende Kerk op aarde. Zij wordt strijdende genoemd, omdat de onderdanen nog in een staat van oorlog op het slagveld zijn, strijdende met de zonde, de satan, en de wereld.

De strijdende Kerk is of zichtbaar, of onzichtbaar.

- De onzichtbare algemene Kerk bestaat uit alle gelovigen, die zaligmakend met Christus als hun Hoofd verenigd zijn, uit Wie zij leven en door Wie zij geregeerd worden, door Zijn wederbarende en heiligende Geest. Die worden Zijn onzichtbare Kerk genoemd, omdat zij

niet zichtbaar zijn voor het oog van de wereld, zij zijn niet waarneembaar voor zintuig en rede; hun leven en alles wat daarmee in betrekking staat is "met Christus verborgen in God" en daarom worden zij soms "zijn verborgen" genoemd.

- De zichtbare algemene Kerk van Christus bestaat uit die allen over de gehele wereld, die een zichtbare en geloofwaardige belijdenis doen van hun geloof in Christus en van afhankelijkheid van Hem als hun Profeet, Priester en Koning en die de leer, de dienst, de tucht en de regering erkennen, welke Hij heeft ingesteld, en dat hun door gezanten, die Hij zendt, het Evangelie gepredikt en Zijn inzettingen bediend worden. Deze algemene zichtbare Kerk, bestaande uit allen, die de Naam van Christus belijden, doch in het bijzonder uit hen, die waarlijk in Hem geloven, is wat in mijn tekst "Sion de berg Mijner heiligheid" genoemd wordt, waarover Christus regeert.

Ik zal aan hetgeen ik over dit punt gezegd heb alleen dit toevoegen, dat het onmogelijk is, dat de leden van de algemene Kerk, aangezien zij over de ganse aarde, overal waar het Evangelie gepredikt wordt, verspreid zijn in deze wereld plaatselijke vereniging met elkaar kunnen hebben in de aanbedding van hun heerlijk Hoofd Jezus Christus, hoewel het een begeerlijke zaak zou zijn, als dat kon worden bereikt. Doch omdat dit niet te bereiken is, daarom is de algemene Kerk verdeeld in nationale kerken, provinciale kerken, plaatselijke kerken en huiskerken (want wij lezen van de gemeente van Christus in een huis, of een bijzonder huisgezin); doch deze al zijn maar zoveel kleinere of grotere delen van de algemene Kerk van Christus over de gehele wereld, die "één Heere, één geloof, één doop hebben." Doch ik blijf hier niet langer bij stilstaan. Dit is genoeg om u een algemeen overzicht te geven van de Kerk, of het koninkrijk van Christus in de wereld.

Ons *tweede* punt is, dat ik u zal aantonen, waarom de Kerk Sion, de berg van Gods heiligheid, genoemd wordt. Om u dit op te helderen, moet u weten, dat de berg Sion, letterlijk, een berg was, in het beste deel van de wereld namelijk, in Kanaän, gelegen; en in het beste deel van Kanaän, dat was de stam van Juda; en in het beste deel van die stam, namelijk, in de stad Jeruzalem. Deze berg had twee toppen, de ene werd Moria genoemd; daar was de tempel op gebouwd, waardoor hij de zetel werd van alle plechtige eredienst onder de oude bedeling; de andere top werd de stad Davids genoemd, omdat daar het paleis van David, de koninklijke residentie van de koningen van Juda en Israëel was. In de Schriften, beide van het Oude en Nieuwe Testament, wordt dikwijls over de gemeente van Christus gesproken onder het begrip van deze berg Sion, in het bijzonder in Psalm 132:13: "Want de Heere heeft Sion verkoren, Hij heeft het begeerd tot Zijn woonplaats"; en in Hebr. 12:22, daar zegt de apostel, sprekende over de Kerk van het Nieuwe Testament: "Maar gij zijt gekomen tot de berg Sion." De berg Sion nu, beeldde om deze en dergelijke redenen de Evangeliekerk af.

1. De berg Sion en Jeruzalem was de woonplaats van de Jebusieten, een gezelschap van vervloekte en afgodische Kanaänieten. Zo is ook de Kerk; van nature vijanden van God, "vervreemd van het burgerschap Israëls."

2. De berg Sion was door David uit de handen van de Jebusieten genomen, Zo heeft ook Christus, onze gezegende David, Zijn gemeente veroverd. Hij heeft haar niet alleen met Zijn bloed uit de hand van de rechtvaardigheid gekocht, maar door de scherpte des zwaards, dat aan Zijn heup gegord is, neemt Hij haar met kracht en geweld uit de handen van de satan. De wapenen, die Hij daartoe gebruikt, zijn niet "vleselijk, maar krachtig door God, tot nederwerping van de sterkten."

3. David versterkte Sion voor zichzelf tot de enige plaats van zijn woning. Zo ook vestigt Christus Zijn geestelijke woonplaats in Sion: "In Salem is Zijn hut, en Zijn woning in Sion." Zijne tegenwoordigheid in haar maakt haar onneembaar: "God is in het midden van haar, zij zal niet wankelen." Daarom "zal op die dag dit lied gezongen worden in het land Juda: Wij hebben een sterke stad, God stelt heil tot muren en voorschansen." (Jesaja 26:1).

4. De berg Sion en Jeruzalem was vermaard boven alle steden in de wereld. Zo is ook de Kerk van Christus de meest vermaarde maatschappij op aarde, beroemd wegens haar waardigheid, haar bedrijf, haar privilegiën, haar vrijheden en haar toekomstige vooruitzichten.

5. Sion was de plaats van openbare aanbidding: daar was de ark des verbonds, en daar was de plaats van plechtige eredienst. Zo zijn in de Nieuwtestamentische Kerk al de instellingen voor de eredienst, het woord, het gebed, de dankzegging, de sacramenten en dergelijke; de galerijen van Sions Koning, waar Hij gemeenschap houdt met Zijn onderdanen, en waar Hij toegang tot Hem en gemeenschap met Hem verleent.

6. Al de geheiligde dingen van God werden in Sion bewaard. Daar waren de wet, de woorden Gods, de Schechina, de kruik met manna, het verzoendeksel en de tabernakel. Zo is ook de Kerk van Christus de bewaarplaats van al de geheiligde dingen van de hemel. Van haar is de aanneming tot kinderen, de beloften, het verbond; de instellingen, de leer, de eredienst, de tucht, de regering: en de waarheden van Christus zijn aan haar hoede opgedragen. O hoe ijverig moest de Nieuwtestamentische Kerk, ieder leraar en lid daarvan, zijn om die in haar zuiverheid en kracht te bewaren!

7. Wij vinden in de Schrift, in Gal. 4, een tegenstelling tussen de berg Sion en de berg Sinaï. God kwam voor een tijd neer op de berg Sinaï; maar op de berg Sion komt Hij wonen. Hij verscheen in vreselijkheid op Sinaï; doch, op Sion, of te Jeruzalem, in een gezicht van vrede. Hij gaf Sina op en liet die in dienstbaarheid achter; doch Sion is voor altoos vrij: op de berg Sinaï gaf Hij de wet, maar op de berg Sion gaf Hij het Evangelie.

Ons *derde* punt is, dat ik enige van de eigenschappen of hoedanigheden van het koninkrijk van Christus zal voorstellen.

(1) Het is een geestelijk koninkrijk. Het is niet van deze wereld, zoals de Joden zich inbeelden, die wilden, dat het een vorm en gedaante zou hebben als de koninkrijken van deze wereld. De wetten, de instellingen, de tucht, het geheel van dit koninkrijk is geestelijk, en het staat voornamelijk in betrekking tot de zielen van de mensen en een toekomstige eeuwige staat. En aangezien dit zo is, wat een vreemd begrip moeten dan die mensen en gerechtshoven onder ons wel hebben, die in de zaken van Christus' koninkrijk onderscheid maken van een gouden ring, sierlijke kleding, en werelds erfgoed. Helaas! Rechte begrippen van het koninkrijk van Christus zijn over het algemeen in dit geslacht onder ons verloren. Sommigen hebben geen ander begrip van de Kerk van Christus dan, dat zij een maatschappij van mensen, is, die met elkaar vergaderen, onder de naam van gerechtshoven, onder de bescherming van de burgerlijke overheid, hetzij zij handelen overeenkomstig de wetten van Christus, of in strijd daarmee; in het belang van het lichaam van Christus, of tot afbreuk daarvan; hetzij zij Christus als Hoofd erkennen, of in de praktijk Zijn oppergezag loochenen, al is het dat zij het tegengestelde met de mond belijden. Ik heb geen bezwaar vast te stellen, dat een kerk, die het Hoofd, Christus, niet behoudt in al Zijn ambten, maar een afgod is van menselijk maaksel, en dat ijver voor zo'n kerk maar als de ijver is van hen, die riepen: "Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze", en die toch wezenlijke vijanden van de God van de tempel waren; of als Efraïm, van

wie gezegd wordt: "Want Israël heeft zijn Maker vergeten, en tempelen gebouwd." Ik zeg dan, dat het koninkrijk van Christus van een geestelijke natuur is, en dat het voornamelijk betrekking heeft op de ziel, of de inwendige mens. Daarom verklaart Christus van Zijn discipelen en volgelingen: Het koninkrijk Gods is binnen ulieden, en zonder dit doet het er weinig toe tot welke kerk of gemeenschap de mensen behoren.

- (2) Het algemene koninkrijk van Christus is zeer uitgestrekt. Het is waar, onder de Oudtestamentische bedeling was het koninkrijk van Christus besloten binnen de grenzen van Judea: "Welke Israëlieten zijn, welker is de aanneming tot kinderen, en de heerlijkheid, en de verbonden, en de dienst Gods, en de beloftenissen," terwijl de grote hoop van de Heidense volkeren als honden werden aangemerkt, vervreemd van het burgerschap Israëls. Doch, geloofd zij God, nu zijn de wateren van het heiligdom afgevloeid tot het dal van Sittim, zodat zij dat bewateren en het Evangelie wordt gepredikt onder al de Heidenen, tot gehoorzaamheid des geloofs" (Psalm 2: 8) "Eis van Mij, en Ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden van de aarde tot Uw bezitting." (Psalm 72:8) "En Hij zal heersen van de zee tot aan de zee; en van de rivier tot aan de einden der aarde."
- (3) Hoewel het koninkrijk van Christus, ik bedoel Zijn ware Kerk, zeer uitgestrekt is, nochtans is het maar een klein koninkrijk; ik bedoel het is niet dicht bevolkt, vergeleken bij het koninkrijk van deze eeuw. De kudde van Christus is maar een klein kuddeke, vergelijkenderwijs aangemerkt; zij zijn maar weinigen ten opzichte van de menigten van de wereld. Wel zullen zij in het afgetrokkene beschouwd, aan het einde der dagen een ontelbare schare zijn, die niemand tellen kan; doch in vergelijking van de goddelozen zijn zij maar weinigen: "Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden." Als wanneer de nalezingen in de wijnoogst geschied zijn. "Ik zal u aannemen, één uit een stad, en twee uit een geslacht, en zal u brengen te Sion." Zij zijn maar klein ten opzichte van stand. De onderdanen van Christus behoren over het algemeen tot de armen: "God heeft de armen van deze wereld uitverkoren, om rijk te zijn in het geloof, en erfgenamen des koninkrijks." (1 Kor. 1:26) "Want gij ziet uw roeping, broeders, dat gij niet vele wijzen zijt naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen." Zij zijn gering ten aanzien van achting, de wereld acht hen maar weinig; zij worden over het algemeen gerekend "het uitvaagsel en afschrapsel" van de aarde te zijn (1 Kor. 4:13). Doch hoe weinig de wereld om hen geeft, nochtans, wanneer Christus aan het einde der dagen hen Zijn Vader zal voorstellen, zullen zij blinken als de sterren, ja, als de zon, in het koninkrijk van hun Vaders.
- (4) Het koninkrijk van Christus in deze wereld is een koninkrijk des lichts. De Kerk wordt het dal des gezichts genoemd, wegens het licht van de openbaring, dat in haar schijnt. Overal waar Christus in een land Zijn koninkrijk sticht, al "zat het in de duisternis," het volk, dat daarin woont "zal een groot licht zien; dengenen, die zaten in het land van de schaduw des doods, dezelve is een licht opgegaan." Allen, die ware onderdanen van Christus koninkrijk zijn, zijn overgezet uit de duisternis in zijn wonderbaar licht; het licht van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Christus schijnt in hun harten.
- (5) Het is een hemels koninkrijk. Toen Christus was gekomen om Zijn banier op te richten en Zijn scepter te zwaaien onder de Joden, zeide Johannes de Doper: (Matth. 3: 2) "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." In Hebr. 12:22 staat geschreven: "Gij zijt gekomen tot de berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem." al de trouwe onderdanen van het koninkrijk zijn van hemelse geboorte; hun aller weg, en

wandel, en reis, is naar de hemel gericht; hun wandel is in de hemelen, en zij zijn begerig naar een beter vaderland, dat is, naar het hemelse (Hebr. 11:16).

- (6) Het is een regelmatig en goed bestuurd koninkrijk: "Jeruzalem is een stad, die wel samengevoegd is." In Openb. 21 hebben wij een beschrijving van de regelmatigheid en goede orde van het koninkrijk van Christus, onder het begrip van een stad, die vierkant gebouwd is. Er zijn vele onregelmatigheden en verwarringen in de Kerk van Christus zoals zij door de handen van mensen bestuurd wordt, gelijk op deze dag de droevige ervaring onder ons getuigt; doch zoals zij onder het beheer van de grote Koning is, die God over haar gezalfd heeft, is er niets dan schoonheid en orde in. Indien de Kerk van Christus, namelijk Zijn zichtbare strijdende Kerk, door hen, die zich aanmatigen, dat zij haar ambtsdragers zijn, stipt volgens de wetten van Sion geregeerd werd, zou er in het ganse koninkrijk niets dan orde en schoonheid zijn. Doch wanneer de mensen andere wetten gaan maken dan de wetten van Christus, en in plaats van de wil van de grote Koning hun wil tot het richtsnoer van regering stellen, dan brengt dit alles in verwarring. Nochtans worden ook deze verwarringen door de Koning tot voordeel van Zijn koninkrijk en Zijn ware onderdanen bestuurd, en op de rechte tijd zal Hij het licht uit de duisternis, en orde uit de verwarring, doen voortkomen.
- (7) Het ware koninkrijk van Christus is een koninkrijk dat door de duivel en de wereld zeer gehaat wordt. Het is een doorn in het oog van de hel en alle haar bondgenoten. Daarom staat in het begin van deze Psalm, dat, wanneer Christus komt, om Zijn koninkrijk op te richten, "de Heidenen woeden en de volken ijdelheid bedenken. De koningen van de aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen samen," hoe zij dit koninkrijk van Christus zullen onderdrukken. De poorten van de hel strijden tegen het koninkrijk van Christus. De wereld heeft de haren lief, die onder de regering van "de God van deze wereld" zijn, en die "naar de eeuw van deze wereld wandelen;" meer zij haten de wetten, de instellingen, de tucht, en de onderdanen van het koninkrijk van Christus; zij zijn hun onverdraaglijk en daarom trachten zij altijd van hen af te komen. Vandaar al de smaad, de verdrukkingen, vervolgingen en marteldoden van de volgelingen van Christus, waarvan wij beide in de gewijde en ongewijde geschiedenis lezen.
- (8) Niettegenstaande dit is het koninkrijk van Christus een vast, duurzaam en eeuwig koninkrijk. Het is als "die steen, die uit de berg afgehouden is", die alle koninkrijken van de aarde vermaalt, en toch zelf niet vermorzeld of verbroken wordt, gelijk de Koning van Sion "Zelf de eeuwige God" is, zo is ook Zijn koninkrijk "een eeuwig koninkrijk, en aan Zijn heerschappij zal geen einde zijn." "Hij zal over het huis Jacobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns koninkrijks zal geen einde zijn."
- (9) Het koninkrijk waarover Christus regeert is een heilig koninkrijk, de gemeente van Christus, namelijk Zijn zichtbare Kerk, is een geheiligd gezelschap, heilig krachtens verbond; zij wordt in de tekst de berg van Gods heiligheid genoemd. Al de leden van de zichtbare Kerk zijn in de doop aan God opgedragen, in welke instelling wij alle besmetting, beide van het vlees en van de geest, verwerpen, en ons plechtig verbinden strijd te voeren tegen de zonde, "die ten bloede toe tegen te staan." Het doel van alle kerkelijke tucht en van alle instellingen, leraars, opziensers, en gerechtshoven is, de Kerk of het Koninkrijk van Christus te behoeden voor alle bederf in beginsel of praktijk, opdat zij voor Hem een heilig deeg is. Wanneer enigerlei aanstoot in een Kerk uitbreekt moet die door de tucht van Christus' instelling worden uitgezuiverd, opdat niet die zuurdesem het gehele deeg doorzuurt, en de Heere, de Heilige Israëls, getergd wordt van haar te wijken. De Kerk wordt

de tempel Gods genaamd: (1 Kor. 3: 17) "Zo iemand de tempel Gods schendt, die zal God schenden: want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt." Indien dit woord van God waar is, gelijk het zeker is, dan staat het er maar treurig voor met hen, die op deze dag de Kerk van Christus besmetten door ingewikkelde en vermenigvuldigde aanstoten, welke ik in het voorafgaande deel van deze rede vermeld heb.

Ons vierde punt was, dat wij een weinig zullen spreken over de werkelijke uitvoering en het beheer van het koninkrijk van Christus, als Middelaar. Wij zullen dit op tweeërlei wijze beschouwen.

1° Wij kunnen het beschouwen zoals het betrekking heeft op Zijn algemene middelaars regering over alle dingen ten goede van Zijn Kerk.

2° Met betrekking tot Zijn bijzondere middelaars regering, of het beheer in en over Zijn Kerk.

1° Wij kunnen de regering van Christus beschouwen zoals zij betrekking heeft op Zijn algemeen middelaars koninkrijk. Zo omvat die alle dingen in de hemel, op de aarde, en in de hel, want "in de naam van Jezus zal zich buigen alle knie van degenen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en alle tong zal belijden, dat Jezus Christus de Heere is, en dat alle macht in de hemel en op aarde Hem is gegeven." Het koninkrijk van Christus in dit uitgebreid opzicht beschouwende, omvat Zijn regering en Zijn beheer de volgende dingen:

1. Dat Hij, zoals de apostel spreekt, (Hebr. 1:3) "alle dingen onderhoudt, en draagt door het woord Zijner kracht." Onze Verlosser, onze almachtige Koning van Sion, is niemand anders dan de grote God, Die de hemelen en de aarde gemaakt heeft, en (Joh. 1:3) "zonder Hem is geen ding gemaakt, dat gemaakt is." "Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt en door de Geest Zijns mond al hun heir." Gelijk Hij alle dingen door een woord gemaakt heeft, zo houdt Hij ook alles in wezen door het woord van Zijn kracht; (Kol. 1:17) "alle dingen bestaan samen door Hem." Deze wereld is als een groot toneel, waarop een heerlijk tafereel wordt opgevoerd, tot eer en verheerlijking van de vrije genade van God in het zaligmaken van een zeker aantal van het verloren geslacht van Adam; en wanneer het stuk zal geëindigd zijn in de zaligheid van de laatste uitverkoren ziel, zal het toneel worden weggenomen, en dan zullen de hemelen met een gedruis voorbijgaan. Doch zolang het tafereel niet geëindigd is, wordt het toneel en alle dingen daarin gedragen door de koninklijke kracht en het gezag van de Koning van Sion.

2. Christus, de Koning van Sion, vergunt, krachtens Zijn algemene middelaarskracht en gezag, duivelen en goddeloze mensen te bestaan en te handelen, zoals zij zijn en doen, want "Zijne is de dwalende, en die doet dwalen" (Job. 12:16). Zo staat geschreven, dat Hij al de Heidenen heeft laten wandelen in hun wegen; Hij laat soms toe, tot heilige en wijze einden, dat de duivelen en vervolgers de rechtvaardigen wreed kwellen en vervolgen. Met het oog hierop zegt Hij tot de gemeente van Smyrna: "Vreest geen der dingen, die gij lijden zult. Ziet, de duivel zal enigen van ulieden in de gevangenis werpen, opdat u verzocht wordt; en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Zijt getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens" Zo laat Hij de draak toe (Openb. 12) krijg te voeren tegen de "vrouw en de overigen van haar zaad, die de geboden Gods bewaren en het getuigenis van Jezus Christus hebben." Deze toelatende macht en voorzienigheid, die Christus als Sions Koning uitoefent, met betrekking tot de vijanden van Zijn gemeente, is een heerlijke grond van bemoediging voor Zijn volk in alle hun beproevingen en verdrukkingen, dat Hij de Heere is, Die de vijand toelaat dit of dat te doen; voornamelijk indien men overweegt,

3. Dat Hij, door de volstreckte macht van de Koning van Sion, duivels en mensen in bedwang houdt en tot hen zegt, evenals Hij tot de trotse golven van de zee spreekt: "Tot hiertoe zult gij komen en niet verder." (Psalm 76:10) "Want de grimmigheid van de mens zal U loffelijk maken; het overblijfsel der grimmigheden zult Gij opbinden." Zo beteugelde hij beide Labans en Ezau's verbolgenheid tegen Jacob, en Sanherib in zijn voornemens om het ganse koninkrijk van Juda en Jeruzalem te verwoesten. Christus heeft, als Koning van Sion, Zijn keten om de nek van de duivel, en de halzen van al zijn goddeloze werktuigen in de wereld, en wanneer zij zover zijn gegaan als de schalm, die Hij geordineerd heeft, dan rukt Hij aan de ketting, en zij zijn verplicht op te houden; Hij bindt het overblijfsel van hun grimmigheid op. Wij zien dit bij Job. Toen de duivel was losgelaten om hem te kwellen, ging hij zover als zijn keten hem maar enigszins toeliet, doch toen kon hij niet verder, totdat zijn ketting weer iets verlengd werd. Dit is ook het geval ten opzichte van zijn Kerk en zijn volk: (Openb. 20:13) "Hij grijpt de Draak, de oude slang, de duivel, en bindt hem met een grote keten, duizend jaren." De duivel en zijn instrumenten lopen in deze tijd onder de last van het woord van Christus' lijdzaamheid en getuigenis, en zij zouden graag de getuigen en allen die deze getuigenis aankleven vernielen; doch zij zijn als zoveel honden of leeuwen, die door de Koning van Sion aan de ketting gelegd zijn, zij kunnen niet verder gaan dan Hij hun toestaat, en Hij zal niet toelaten, dat zij verder gaan dan Hij goed oordeelt voor Zijn eer en het welzijn van Zijn volk.

4. Een andere daad van Christus' koninklijke en onbepaalde macht, als Koning over Sion, is het beschermen en verdedigen van Zijn Kerk temidden van de meest dreigende gevaren, die hen boven het hoofd hangen. Daarom noemt de apostel Judas hen: "die door Jezus Christus bewaard zijn." U weet, dat Mozes, toen Christus hem verscheen in het braambos, zag, dat het braambos brandde en nochtans niet verteerd werd. Daardoor werd Mozes de toestand voorgesteld waarin het volk Israël toen in Egypte verkeerde. Zij leden toen hevig en verschrikkelijk onder hun wrede aandrijvers, en de veiligheid van het braambos temidden van de vlammen stelde de veiligheid van Israël voor, temidden van al die verdrukkingen, onder de zorg en het opzicht van Christus, dat Hij niet zou dulden, dat zij door hun wrede vijanden zouden worden verslonden; neen, Hij zou hen veilig bewaren: "in een overloop van grote wateren zouden zij hen niet aanraken," en de heetste vlammen zouden hen niet verteren,

5. Door Zijn koninklijk gezag overheerst en regeert Sions Koning alle schepselen en al hun handelingen, ja, de duisterste en donkerste bedelingen, tot Zijn en Zijns Vaders eer, en ten goede en tot voordeel van Zijn Kerk, volgens die belofte: (Rom. 8:28) "Alle dingen zullen medewerken ten goede, dengenen, die God liefhebben."

Wij zien in deze tijd zeer wonderlijke dingen zich voordoen in het rad van de voorzienigheid: wij horen van oorlogen en geruchten van oorlogen; wij zien hoe machtigen van hun tronen gestoten worden; wij zien tekenen in de hemel boven, die veel gelijken op die, welke voor de verwoesting van Jeruzalem werden gezien; wij zien hoe de winden waaien in de korenschuur van de Kerk, en veel kaf opjagen en verstrooien, velen worden uit hun voorgaande belijdenis uitgedreven; wij zien hoe God een scheiding maakt tussen diegenen, die Hem vrezen; en anderen, die van Zijn vrees verstoken zijn; wij zien de vijand woeden in Gods heiligdom; zij slaan de graveerselen van de tempel met houwelen en beukhamers in stukken, en ontheiligen de kroon van Christus, door die op het hoofd van een sterveling te zetten. Wel, wanneer begrip en rede over deze en dergelijke bedelingen een oordeel zullen vellen, dan staan zij verlegen; doch als het oog van het geloof geopend is, zal het zien, dat de Koning van Sion al die wederwaardigheden door Zijn kracht bestuurt en overheerst tot voordeel van Zijn koninkrijk en tot bevordering van Zijn eer in het zaligmaken van Zijn verborgen lichaam.

6. Als de Koning van Sion, voert Hij Zich Zijn wraak en die van Zijn Kerk uit over al Zijn en haar vijanden, zoals wij in vers 9 van deze Psalm zien: "Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter, Gij zult hen in stukken slaan als een pottbakkersvat." Het beest en de valse profeet, en de grote hoer, de Gog en de Magog, de dood en de hel, "zullen geworpen worden in de poel des vuurs en sulfers" (Openb. 20). "Hij zal zijn vijanden zetten tot een voetbank Zijner voeten; Hij zal Koningen verslaan ten dage Zijns toorn; Hij zal het vol dode lichamen maken; Hij zal verslaan degene, die het hoofd is over een groot land."

7. Hij zal ten laatste Zijn Kerk, Zijn volk, bevrijden van al die kwaden, smarten en verdrukkingen, onder welke zij zuchten: (Openb. 21:4) "God zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan," Dit zijn sommige van de daden van de regering van Christus, in Zijn algemeen middelaarskoninkrijk, over alle dingen.

2^e Ik zal nu meer bijzonder de regering van de Koning van Sion beschouwen, in Zijn gemeente en onder Zijn volk, dat Zijn bijzonder koninkrijk is. In betrekking tot Zijn onzichtbaar koninkrijk van gelovigen werkt Hij de volgende daden van Zijn koninklijke macht:

1. Hij onderwerpt hen aan Zich. Van nature zijn zij slaven van de hel, "wandelende naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht des geestes die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid." Doch in de dag van Zijn heirkraft zendt Hij de scepter van Zijn sterkte, en Hij maakt opstandelingen tot een gewillig volk. Hij overtuigt hen van zonde en ellende, Zijn scherpe pijlen treffen het hart van Zijn vijanden; Hij verlicht hun verstand in de kennis van Hem; Hij ontdekt Zijn persoonlijke en Zijn middelaars heerlijkheid, de weg en wijze van zaligheid door hem; Hij buigt de ijzeren zenuw van hun weerspannige wil, en doet hen het eens worden met de weg van de zaligheid, die in het Woord geopenbaard is. Hij overreedt hen en maakt hen door Zijn genade bekwaam in hem te geloven, en Hem te omhelzen, zoals Hij hun in de belofte en het aanbod van de genade wordt voorgesteld en geopenbaard. Zo roept en overwint de Koning van Sion de slaven van de duivel, en maakt hen Zijn trouwe onderdanen. Dit werk van de Koning van Sion openbaart zich in elk van Zijn onderdanen niet op dezelfde wijze, zij ondervinden niet allen in dezelfde mate een werk van de wet; sommigen worden op een meer zachte wijze behandeld, zoals Lydia, wier hart geopend werd onder het gehoor van Paulus; anderen moeten met de hamer van de wet worden neergeveld en gebeukt, voordat zij willen zwichten; doch ieder onderdaan van Christus heeft in Zijn krachtadige roeping zoveel van het werk van de wet als voldoende is, om hem van de eerste Adam los te maken, en de ijdelheid te ontdekken van alle pogingen om gerechtigheid en het leven door het verbond van Adam te zoeken: hij heeft er zoveel van als nodig is om hem de volstreckte noodzakelijkheid van Christus te ontdekken tot "wijsheid, gerechtigheid, heiligmaking en verlossing", en zo wordt Christus "het einde der wet tot rechtvaardigheid een ieder, die gelooft."

2. Christus schrijft, als Koning van Sion, Zijn wet in de harten van al Zijn onderdanen: (Jer. 31:33) "Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven, en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn." Op hetzelfde ogenblik, dat een zondaar wordt overgebracht uit de duisternis tot het koninkrijk van de Zoon van God, legt Hij een beginsel van heiligheid, een gelijkvormigheid aan Zijn wetten, in de ziel, zodat die mens "lust heeft in des Heeren wet, naar de inwendige mens." Vandaar die uitgangen en hijging van de ziel naar heiligheid van hart en leven: "Och, dat mijn wegen gericht werden om Uw inzettingen te bewaren! Houdt mijn gangen in Uw sporen, opdat mijn voetstappen niet wankelen. Laat mijn hart oprecht zijn tot Uw inzettingen, opdat ik niet beschaamd worde." Vandaar al dat kermen bij de onderdanen van Christus onder de overblijfselen van een lichaam der zonde en des doods: evenals Paulus: "Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?"

"Ongerechte dingen hadden de overhand over mij? Maar onze overtredingen die verzoent Gij."

3. Christus, als Sions Koning, scherpt gehoorzaamheid aan Zijn wetten in, en dat beide door beloften en straffen, die gepast zijn voor de natuur van Zijn regering en de toediening van genade. Hij verklaart, dat, "indien Zijn kinderen Zijn wet verlaten en in Zijn rechten niet wandelen, Hij hun overtredingen met de roede zal bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen." En anderzijds zegt Hij hun, dat Hij hen in de weg van gehoorzaamheid en heiligheid zal ontmoeten, en gemeenschap met hen zal hebben: en zo is er in het houden van Zijn geboden groot loon. Hij ontmoet de vrolijke, en die gerechtigheid doet, die Hem gedenken op Zijn wegen."

4. Christus heeft, als Sions Koning aan al Zijn onderdanen een voorbeeld van gehoorzaamheid gegeven, en vermaant hen Hem na te volgen, want "hoewel Hij de Zoon was, heeft Hij nochtans gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden." Hij zegt tot hen allen: "Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben, en nederig van hart. Neemt Mijn juk op u, want Mijn juk is zacht en mijn last is licht." Hij heeft ons een voorbeeld nagelaten, opdat wij Zijn voetstappen zouden navolgen, en dientengevolge beijvert zich elke ware onderdaan van Christus zijn Koning na te volgen, Zijn loopbaan te lopen, ziende op Jezus."

5. Christus, in Zijn onzichtbaar koninkrijk bewerkt al Zijn onderdanen, hen opwekkende tot gehoorzaamheid aan Hem, door Zijn Geest, Die Hij in hen geeft, volgens die belofte: (Ezech. 36:27) "En ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u, en ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen." Door deze Zijn Geest geeft Hij, dat zij zich benaarstigen heilig te zijn in al hun wandel, en dat zij hun licht also laten schijnen voor de mensen, dat zij hun goede werken mogen zien, en hun Vader, die in de hemelen is, verheerlijken.

6. Christus, als de Koning van Sion, vertedert de harten van Zijn onderdanen om recht acht te geven op al de wenken van Zijn hart en wil, zodat een ieder van hen geneigd is te zeggen: "Spreek Heere, want Uw knecht hoort. Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Zij wachten met onderwerping, evenals een dienstknecht, die op de bevelen van zijn meester wacht, en dan geeft Hij bestuur, overeenkomstig die belofte: "Hij zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en Hij zal de zachtmoedige Zijn weg leren."

7. Christus, als Sions Koning, tuchtigt en kastijdt Zijn onderdanen; want "indien gij zonder kastijding zijt, welke allen deelachtig zijn geworden, zo zijt gij dan bastaarden, en niet zonen." Christus zal die gebreken, die Hij in vreemdelingen en bijwoners voorbij gaat, in de Zijnen gestreng bezoeken: "Uit alle geslachten des aardbodems heb Ik ulieden alleen gekend; daarom zal ik al uw ongerechtigheden over ulieden bezoeken" Soms zal Hij door Zijn roeden en tuchtigingen hun lichamen bezoeken met krankheid, zoals in het geval van Hiskia en anderen. Soms zal Hij hen slaan in hun tijdelijk goed, door hen tot armoede te brengen, zoals wij zien in Job, wiens goed Hij overgaf aan de Sabeeërs en de Chaldeeën. Soms zal Hij hen smart aandoen in hun bloedverwanten, vrienden en kinderen, door de lust van hun ogen met één slag weg te nemen, of door andere dingen, die bitterder zijn dan de dood. Soms zal Hij toelaten, dat hun naam wordt gesmaad en gelasterd, door de tongen van een goddeloze wereld, ja zelfs die van hun medeonderdanen over hen los te laten, zoals in het geval van Job en zijn vrienden. Soms zal Hij Zijn onderdanen in hun inwendige mens, in hun ziel, tuchtigen, hetwelk de scherpste van Zijn roede is. Soms zal Hij hun de toegang tot Zijn troon onthouden, Zijn aangezicht verbergen, zodat zij met David moeten uitroepen. "Toen Gij uw aangezicht verbergde, werd ik

verschrikt." Soms zal Hij in de tuchtiging van Zijn onderdanen zover gaan, dat Hij hun als een vijand wordt, en maakt, dat de pijlen van Zijn tuchtiging hun geest opdrinken, zoals Job en Heman dat ondervonden, Soms tuchtigt Hij hen zodanig, dat beide uitwendige en inwendige ellende als twee zeeën op hen aanlopen, zodat "de afgrond roept tot de afgrond." Wij zien dit in het geval van de broeders van Jozef, en van David, (Psalm 116:3) wanneer de banden des doods hem hadden omvangen, en de angsten van de hel hem hadden getroffen, toen vond hij benauwdheid en droefenis. Wij zien hetzelfde ook bij Jona, toen hij het werk en de dienst ontliep, waartoe zijn Meester, de Koning van Sion, hem met betrekking tot Ninevé had geroepen.

8. Als Koning van Sion gebiedt Hij vrede, rust, vertroosting en bevrijding voor Zijn onderdanen. Hij verandert de storm in een stilte; wanneer de wind en de storm van uitwendige verdrukkingen zo hard blazen, dat zij niets minder dan de dood en volkomen ondergang dreigen, komt Hij op de golven van de zee wandelen, en zegt tot de wind en de golven: "Zwijg, wees stil: en de wind ging liggen, en er werd grote stilte." En wat de inwendige stormen van beroeringen van het gemoed betreft, die stilt Hij ook, door te gebieden of te spreken; (Jes. 57:19) "Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede, dengenen, die ver zijn en dengenen, die nabij zijn"; of door het licht van Zijn verzoend aangezicht over hen te verheffen, waardoor Hij "meer vreugde in hun hart geeft, dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn." Nu, door deze en dergelijke daden van Zijn koninklijke regering bestuurt Hij Zijn onzichtbaar koninkrijk van gelovigen, totdat Hij bij de dood het werk van heiligmaking voltooit, en hen onder een geleide van engelen uit de strijdende Kerk in de triomferende Kerk overbrengt, waar zij dat lied zullen zingen: (Kol. 1:12) "Dankende de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht;" en (Openb. 1:5,6) "Hem, Die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters Gode en Zijn Vader; Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen."